

mee alsof hij gemoedelijk onder vier oogen was met een ouden vriend, hij somde op hoe hij elk jaar op 20 Augustus ter eere van St. Bernard kaarsjes had opgestoken en gebeden met de geheele familie, hoe zijne vrouw hetzelfde weer had gedaan op 29 September ter eere van Sint Michiel, hoe het bidden tot nu toe niets had uitgewerkt, enzoo voort.

„'et Is dien eige schuld es ich dich neet recht meer vertroew,” zeide hij, „doe höbs-et-er nao gemaakt; mer ich zal alles vergèten en vergève es-te òs noe oet de branjd hulps.”

Hij stak de kaarsjes op, begon het „Onze Vader” te bidden, en toen hij aan het „Wees gegroet” gekomen was, wilde hij, in zijn eenvoud, ter eere van zijn Sint, diens naam in de plaats zetten van den naam Maria.”

„Wees gegroet, Bernades, Gij zijt vol van Genade, de Heer is met u, gebenedijt zijt Gij onder de vrouwen, en gebenedijd is de vrucht Uws lichaams... nèe, det kan neet!”

Het gewone „Wees gegroet, Maria” volgde nu, en wisselde gedurende een heel tijdje af met het „Onze Vader.”

Kalm stond Manes daarna op, kneep met de bevochtigde vingers de kaarsjes uit, en ging eens naar Marie zien, met de gemoedsrust van iemand, die tot het uiterste zijn plicht deed, en niets onbeproefd heeft gelaten.

„Vader,” vroeg Marie zacht, „laot mich ins drinke, en sniedt mich ein sneej brood aaf.”

„Ich zal èvekes ei brood haole òm 'et heukske 1),” was het antwoord, „ich bön zóó truk 2).”

Het duurde echter een tijdje eer Kromme Manes terugkwam, want de gewone bakker had geweigerd zoolang het brood der laatste week niet betaald was, en een ander had hem spottend toegevoegd:

Eine schoone nùje klanjt 3), dai begint mit lèèg henj 4).”

Hij had zijn woede ingehouden, want Marie moest brood hebben, en hij was dus verder geloopt, tot den grooten bakkerswinkel in de hoofdstraat, waar hem op zijn vraag, of men hem op crediet een brood wilde geven, werd geantwoord dat alles reeds verkocht was. En dat terwijl de geheele winkel vol brood en gebakjes stond.

Hij huilde van kwaadaardigheid, vervloekte alle menschen en zichzelf, en toen hij eindelijk thuis kwam, keerde zich zijne woede al dadelijk tegen het beeld.

De eerste stoel dien hij zag, werd door hem bij de leuning gevat, en onder het uiten van een ruwen vloek deed hij hem neerkomen op den Sint. De slag deed er den arm afbreken, de tweede echter trof het hoofd, en deed het geheele beeld uit de schroeven vliegen, waarmee het op het voetstuk was bevestigd.

De Heilige in zijn wijd geplooid kleed lag nu op den vloer, en terwijl Manes hem nog een schop gaf dat hij tegen de muur aan vloog, kwam er uit een

1) Hoekje. 2) Terug. 3) Nieuwe klant. 4) Ledige handen.